

Laura Kangasluoma
Annenberg School for Communication and Journalism
University of Southern California
Lukuvuosi 2017–2018
M.A. in Specialized Journalism
Loppuraportti

Miten ja mihin – eli haku yliopistoon ja valmistautuminen siihen, mitä tuleman pitää

Marraskuun alkupuolella 2016 sain tietää, että Helsingin Sanomain Säätiö oli valinnut minut stipendiaatiksi USC Annenbergiin, ja jos yliopisto hyväksyisi hakemukseni, pääsisin Los Angelesiin tekemään M.A. in Specialized Journalism -tutkinnon lukuvuodeksi 2017–2018. Runsaan yhdeksän kuukauden Specialized Journalism -maisteriohjelma on tarkoitettu toimittajille, joilla on jo jonkin verran työkokemusta ja jotka haluavat syventää journalistista osaamistaan.

Hakuprosessi yliopistoon alkoi heti stipendiutisen tultua. Joulukuussa kävin suorittamassa TOEFL-kokeen, joka testasi englannin kielen taitoani, ja tammikuussa tein GRE-kokeen, joka mittaa testattavan matemaattista, kielellistä ja analyttistä tasoa. Molemmista kokeista piti ylittää tiettyihin, USC:n vaatimiin pisterajoihin. Testit suoritettuani päivitin CV:ni, käännätin juttunäytteitä englanniksi, hankin itselleni kaksi suosittelijaa ja kirjoitin Statement of Purposen, eli hakemuskirjeen, jossa perustelin, miksi olisin hyvä lisä Specialized Journalism -ohjelman opiskelijoiden joukkoon ja mitä tahtoisin saada ohjelmasta irti.

Hakemuskirjeen kirjoittaminen oli hakuprosessin suurin haaste, sillä oman taustan ja osaamisen kehuminen amerikkalaiseen, ylitsevuotavaan tyyliin sai posket punottamaan. Samalla kirjeen työstäminen oli valtavan hyödyllistä, sillä sitä varten minun piti käydä läpi USC:n kurssitarjontaa ja miettiä, millaisista kursseista haluaisin oman tutkintoni koostuvan. Specialized Journalism -ohjelmaan kuuluu vain neljä pakollista journalismikurssia, ja muuten jokainen opiskelija saa itse valita kurssinsa mistä tahansa USC:n tiedekunnasta, myös Annenbergin journalismikoulun ulkopuolelta. Pakollisiin suoritettaviin kuuluu yksi erikoisjournalismin kurssi, jonka saa valita sen mukaan, mistä aihealueesta on kiinnostunut: jos on tehnyt uransa tiedetoimittajana, voi valita Annenbergin tiedejournalismin kurssin, tai jos on tiedetoimittaja, joka haluaa suuntautua jatkossa talouteen, voi valita talousjournalismin kurssin. Erikoisjournalismin kurssien vaihtoehtoja ovat urheilu, globalisaatio, viihde ja populaarikulttuuri, koulutus, uskonto, tiede, ympäristö, talous ja Yhdysvaltain väestö, mutta niiden tarjonta vaihtelee vuosittain, ja esimerkiksi oman lukuvuoteni aikana tarjolla oli ainoastaan urheilun, uskonnon sekä viihteen ja populaarikulttuurin kurssit. Mutta vaikka oman erikoisalan kurssia ei olisikaan Annenbergissa tarjolla, se ei haittaa: erikoisjournalismin kurssin voi korvata jonkin muun tiedekunnan kurssilla, esimerkiksi valitsemalla ympäristöjournalismin sijaan kurssin USC Dornsife -tiedekunnan Environmental Studies -ohjelmasta.

Hakuprosessini Annenbergiin päättyi maaliskuussa 2017, kun hyväksymiskirje USC:sta saapui, ja aloitimme mieheni kanssa viisumihaun ja muiden käytännön asioiden hoitamisen: kämpän vuokraamisen eteenpäin Suomessa, vakuutusten ja rokotustodistusten hankkimisen ja asunnonhaun Los Angelesista. Saavuimme Los Angelesiin heinäkuun alussa, kolme viikkoa ennen koulun alkua. Siinä ajassa ehdimme hyvin ostaa auton, avata pankkitilin, hankkia puhelinliittymät ja tutustua uusiin kotikulmiimme. Päädyimme asumaan Silver Laken kaupunginosaan, linnuntietä noin yhdeksän kilometrin päähän USC:n kampukselta, ja olimme valintaamme alusta asti erittäin tyytyväisiä. Silver Lake on pari-kolmekymppisten luovan alan ihmisten suosima kaupunginosa, jossa kahvilat, ravintolat ja kaupat ovat kävelymatkan päässä, kuten myös metroasema. Kuljin kouluun toisella Los Angelesin maan alla kulkevista metrolinjoista, punaisella linjalla, ja vaihdoin keskustassa ratikkaa muistuttavaan Expo Lineen, joka vei suoraan kampukselle. Matkaani

kotiovelta kampuksen portille kului nopeimmillaan 35 minuuttia, hitaimmilla vaihtoväleillä 55 minuuttia. Kuuntelin metromatkat podcasteja, luin eri kursseille vaadittavia artikkeleita ja seurasin muita kulkijoita.

Hyppäys tyhjään – eli kesälukukauden alku

USC:ssa opiskelee vuosittain noin 45 000 kandidaatti- ja maisteriopiskelijaa, mutta ensimmäisinä kouluviikkoina sitä ei olisi uskonut. Kampusalue oli ennen syyslukukauden alkua hiljainen, kun meidän ohjelmamme starttasi heinäkuun loppupuolella pakollisella neljän viikon Summer Immersion -kurssilla, joka toimi pikaperehdytyksenä nykyjournalismin muotoihin ja sisältöihin. Kurssille osallistuivat meidän Specialized Journalism -ohjelmamme 15 opiskelijaa seitsemästä maasta (Suomesta, Yhdysvalloista, Italiasta, Unkarista, Kiinasta, Meksikosta ja Kanadasta) sekä taideaiheisiin keskittyvän Specialized Journalism (Arts) -ohjelman opiskelijat ja Master of Science -tutkintoa tekevät journalismiopiskelijat, yhteensä noin 70 ihmistä. Tämä oli kolmas vuosi, kun kaikkien journalismin maisteriohjelmien opiskelijat suorittivat Summer Immersion -kurssin yhdessä.

Kurssin alusta asti kävi selväksi, että hommia jaksaa painaa paljon paremmin kalifornialaisessa auringonpaisteessa kuin suomalaisessa räntäsäässä – ja hommiahan riitti. Meille annettiin kurssin aikana pintaraapaisu *kaikista* nykytoimittajan työtehtävistä: miten syntyy televisiouutinen, radio-ohjelma, sisältöä sosiaalisen median eri kanaviin, tekstiä ja kuvia printtiin sekä ymmärrystä siitä, miksi toimittajien kannattaa ymmärtää koodauksesta edes perusteet. Kurssin aikana teimme pienryhmissä lopputyön, jossa hyödynsimme kaikkea oppimaamme. Kurssi oli mielenkiintoinen kokemus, koska valtaosa Master of Science -ohjelman opiskelijoista oli piirun verran päälle parikymppisiä, juuri collegesta valmistuneita kandidaatteja, jotka olivat hypänneet suoraan maisteriohjelmaan. Heillä ei ollut työkokemusta mutta he osasivat monet tekniset asiat paljon meitä vanhempia opiskelijoita paremmin, ja heiltä ja heidän reippaasta asenteestaan oppi paljon. Minulla kävi kurssilla säkä: olin neljän hengen pienryhmässä yhden USC:ssa kandinsa suorittaneen opiskelijan kanssa, joka tunsipaikat ja ihmiset. Ryhmämme dynamiikka toimi mainiosti, ja kolmikosta tuli minulle läheinen, kun teimme lopputyötämme katukaupustelun laillistamisesta Los Angelesissa.

Monilla muilla opiskelijoilla ei käynyt yhtä hyvä tuuri. Kurssin ryhmäjako suoritettiin jako neljään -periaatteella, ja osaan ryhmistä ei osunut yhtään englantia äidinkielenään puhuvaa opiskelijaa, mikä vaikeutti lopputyön tekemistä huomattavasti. Jatkossa olisikin parempi, jos professorit suunnittelisivat ryhmät etukäteen opiskelijoiden taitojen ja taustojen perusteella, ja tätä moni meistä kurssipalautteissamme ehdottikin. Vielä ei ole tiedossa, kuunneltiinko toivettamme, mutta yksi muutos Summer Immersioniin on tulevalle lukuvuodelle tulossa. Kesällä 2018 se on neliviikkoisen sijasta seitsenviikkoinen kurssi, mikä helpottaa tahtia huomattavasti ja antaa opiskelijoille aikaa uppoutua tekemisiinsä paremmin.

Kunnolla käyntiin – eli syyslukukauden ylä- ja alamäet

Kuten sanottua, Specialized Journalism -ohjelmassa pakollisia kursseja on neljä, ja valinnaiset kurssit saa valita mistä tahansa USC:n tiedekunnista. Lukukauden alussa voi valita muutaman ylimääräisen kurssin ja käydä ensimmäisillä luennoilla kuuntelemassa, miltä kurssi vaikuttaa, ja tiputtaa pois ne kurssit, jotka eivät kiinnosta. Lisäksi melkein minkä tahansa kurssin voi suorittaa Directed Research -muodossa, eli niin sanottuna henkilökohtaisena ohjauksena. Joskus Directed Research on professorin opiskelijalle räätälöimä kurssipaketti, mutta useimmiten se tarkoittaa kurssilla istumista muiden opiskelijoiden tapaan, mutta kurssitöitä on hieman vähemmän. Directed Research -muoto mahdollistaa opintopistemäärillä leikkittelyn, eli neljän opintopisteen kurssin voi suorittaa vaikkapa kahden opintopisteen laajuksena. Se antaa pelivaraa kurssivalinnoissa, sillä Helsingin Sanomain Säätiön stipendi kattaa tasan 34 opintopistettä.

Kurssivalintoja miettiessä opiskelijan kannattaa miettiä kolmea asiaa: miten työläs kukin kurssi on, miten kurssi istuu muiden kurssien työläyden lomaan ja mitä haluaa oppia. Itse tiesin, että minulla oli koko vuoden kurssilleni kolme vaatimusta. Ensinnäkin halusin oppia lisää aihepiireistä, joihin työssäni Suomessa keskityn, eli feminismistä ja populaarikulttuurista. Toiseksi halusin oppia jonkin konkreettisen täysin uuden taidon, joka omalla kohdallani oli koodaus. Kolmanneksi halusin oppia radion tekemistä. Lisäksi päätin, että valitsen syksylle kurseja, joiden tiesin jollain tavalla tukevan keväällä valmistuvaa lopputyötäni eli thesistä, jonka aihe oli naisten alastomuus amerikkalaisissa tv-sarjoissa. Valitsin kaikkien kurssieni kotitehtävien ja projektien aiheet niin, että pääsin haastattelemaan ihmisiä, joiden kommentteja pystyin hyödyntämään lopputyössäni, ja olinkin yksi harvoista ohjelmamme opiskelijoista, joita lopputyö ei stressannut.

Syyslukukaudella suoritin yhteensä viisi kurssia: kaksi kurssia arvostetulta elokuvataiteen laitokselta, eli feminismiin ja populaarikulttuuriin keskittyneen Gender, Sexuality and Media -kurssin sekä elokuva- ja tv-tuottajan työhön keskittyneen The World of the Producer -kurssin. Annenbergistä valitsin koodauksen alkeiskurssin ja erikoisjournalismin kurssin, joka keskittyi viihde- ja populaarikulttuurikirjoittamiseen. Lisäksi tein syksyllä ohjelmaan kuuluvat pakolliset kurssit, eli kriittisen ajattelun taitoihin keskittyneen Critical Thinking -kurssin sekä suomalaista graduryhmää muistuttaneen Master's Thesis -kurssin. Suosikkini oli ehdottomasti Gender, Sexuality and Media -kurssi. Perehdyimme feministisiin teorioihin, katsoimme elokuvia, tv-sarjoja ja musiikkivideoita ja analysoimme niitä feministisestä viitekehyksestä. Olin kurssin vanhin opiskelija, ja oli valtavan kiinnostavaa kuunnella itseäni vuosikymmentä nuorempien elokuvaopiskelijoiden ajatuksia feminismistä ja sen vaikutuksista heidän alaansa, erityisesti kun #metoo-liikehdintä alkoi kurssin aikana ja voimistui syksyn mittaan.

Opiskelu Annenbergin omilla kurseilla ei ole akateemista samalla tavalla kuin Suomessa maisteritasolla. Itse en suorittanut yhtään teoriakeskeistä journalismikurssia, vaan kaikki kurssit keskittyivät toimittajan tarvitsemiin käytännön taitoihin. Kurssien suoritustavat vaihtelivat. Kirjoitin journalistisia juttuja ja esseitä, tein radiojuttuja, koodasin kotitehtäviä, pidin esitelmiä ja tein yhden parityön. Hommat levittäytyivät tasaisen tappavasti koko syyslukukaudelle, mutta kun tekemiset aikataulutti huolella, stressaamaan joutui kunnolla vain lukukauden puolivälissä midterm-aikaan ja lukukauden lopussa, kun isoimpien kurssitöiden deadlinet lähestyivät. Silti syksy oli välillä raskas. Kaikki oli uutta, kun sopeutua piti niin kieleen, kaupunkiin, opiskeluelämään kuin uusien ihmissuhteiden solmimiseenkin, enkä voi tarpeeksi painottaa, miten paljon puolisoni tuki arjen soljumisessa auttoi.

Kun hommat alkoivat rullata – eli kevätlukukauden sallima rentous

Työlään syksyn jälkeen valitsin tarkoituksella keväälle kevyemmän kurssilastin. Halusin voida keskittyä lopputyöni tekemiseen. Annenbergin lopputyö on journalistinen, ja opiskelija saa valita sen muodon itse. Osa ohjelmamme opiskelijoista teki dokumentin, osa podcastin, osa kirjoitti pitkän aikakauslehtijutun – Helsingin Sanomain Säätiön stipendiaattikollegani Stefani Urmas rakensi huikean mobiiliuutissovelluksen. Itse tiesin alusta asti, että haluan tehdä pitkän jutun, jollaista en merkkimäärärajojen puitteissa työpaikassani *Trendissä* pääse Suomessa kirjoittamaan. Lisäksi koodasin lopputyölleni verkkosivun ja tein kahdesta aiheeseen liittyvästä teemasta omat radiojuttunsa.

Lopputyötä varten kukin opiskelija kokoaa itselleen yliopiston henkilökunnasta kolmihenkisen paneelin, joka arvioi lopputyön ja auttaa sen työstössä. Päävastuussa on paneelin puheenjohtaja, joka sparraa ja editoi, ja kahden muun jäsenen on tarkoitus olla asiantuntijoita lopputyön aihepiirissä ja sen muodossa – omassa paneelissani oli elokuvataiteen laitoksen professori, jonka kurssin feminismistä ja populaarikulttuurista syksyllä suoritin, ja Annenbergin koodauksen professori, joka auttoi lopputyösaittini valmistumisessa. Oma paneelini kannusti ja piti lukemastaan, näkemästään ja kuulemastaan.

Lopputyön tekemisen ohessa suoritin keväällä kolme itse valitsemaani kurssia: koodauksen jatkokurssin, radio- ja podcast-kurssin sekä elokuvataiteen laitoksen televisiokurssin, joka oli koko vuoden ainoa massaluentoni. Satakunta opiskelijaa istui isossa luentosalissa maanantai-iltaisin kuuntelemaan *Los Angeles Timesin* tv-kriittikkona Pulitzerin voittaneen Mary McNamaran luentoja television nykytilasta. Luennon jälkeen katsoimme jakson verran jotain uutuussarjaa tai vanhan sarjan uutta kautta, jonka jälkeen sarjan tekijät saapuivat saliin haastateltaviksi. Kurssi oli kiehtova katsaus amerikkalaisiin tv-tuotantoihin ja todellinen osoitus USC:n uskomattomista verkostoista, kun paikalle oli saatu *Jessica Jonesin* ja *black-ishin* kaltaisten isojen tv-sarjojen luoja.

Valinnaisten kurssien lisäksi minun oli tarkoitus suorittaa keväällä kaksi pakollista kurssia, eli syksyltä jatkuva Master's Thesis -kurssi sekä toimitustyössä tehtäviin valintoihin keskittynyt Reporting Decisions -kurssi. Valitettavasti molempien kurssien opettaja ja koko Specialized Journalism -ohjelman vetäjä Michael Parks mursi joululomalla olkapäänsä ja oli koko kevään sairauslomalla. Parksin poissa ollessa Master's Thesis -istuntoja ei järjestetty lainkaan, ja Reporting Decisions -kurssia vetämään Annenbergin johto haali pika-aikataululla muita koulumme professoreita. Kurssi järjestettiin lyhyempänä kuin alun perin oli tarkoitus, ja se oli muodoltaan ja työmäärältään todella kevyt, sillä varaprofessoreilla ei ollut aikaa eikä resursseja suunnitella meille kunnollisia kurssitehtäviä. Sen sijaan he jakoivat meille luettavaksi artikkeleita, joista keskustelimme yhdessä. Kurssin parasta antia olivat professori Sasha Anawaltin vetämät istunnot, kun hän kutsui *Los Angeles Timesin* toimittajia luokkaan kertomaan, miten he raportoivat losangelesilaisen Getty-museon johdon uskomattoman räikeistä taloudellisista ja taiteellisista väärinkäytöksistä vuosien varrella.

Miten jatkossa – eli oppeja kotiin

Päällimmäisenä vuosi Annenbergissä opetti sanomaan asioille ensimmäiseksi kyllä, ja vasta sen jälkeen miettimään, miten ”kyllä” toteutetaan. En sano enää varmuuden varalta ”ei”, jotta en pety, jos suunnitelma ei onnistukaan. Asioita kohti meneminen on kalifornialaisessa mielenlaadussa miellyttävintä. Lopputuloksen ei kertayrittämällä tarvitse olla täydellinen: riittää, että jotain syntyy, ja siitä on hyvä jatkaa. Välillä ihmisten jatkuva myöntyminen asioihin oli kuitenkin myös raskasta. Esimerkiksi Annenbergin professoreiden oli selvästi vaikeaa vastata opiskelijoiden pyyntöihin ”ei” silloinkaan, kun heillä ei ihan oikeasti olisi aikaa auttaa. Se johti koulukavereideni kohdalla välillä tilanteisiin, joissa heidän aikataulunsa kärsivät, kun professori ei ollut kyennyt sanomaan, ettei pystykään auttamaan. Itse koin silti usein, että professoreiden innostuneesta myönteisestä vastauksesta saamani energia johti siihen, että sain hommat tehdyiksi yksinkin.

Opin vuoden aikana myös, että se, mitä ennen Annenbergiin tuloa osasin, kantaa pidemmällekin kuin niihin töihin, joita olen tähän saakka tehnyt. Koska ymmärrän tarinan rytmin tekstissä, ymmärrän sen keskimääräistä paremmin myös radio- tai videotarinassa. Sisäistin taitotasoni kunnolla, kun sain Annenbergista vuoden päätteeksi Outstanding Scholar in Specialized Journalism -palkinnon opintomenestyksestäni. Lisäksi minut kutsuttiin valtakunnallisen Phi Kappa Phi -kunniajärjestön jäseneksi. Jäseniksi pääsevät kandidaatti- ja maisteriopiskelijat, joiden opintomenestys ylittää koko maan laajuisesti kymmenen prosentin parhaimmiston. Itse en yltänyt hyviin tuloksiin vain vuoden aikana oppimieni taitojen ansiosta, vaan pohjalla olivat asiat, jotka jo osasin.

Vuoden aikana en keksinyt eikä minulle paljastettu journalismin yhtä pelastavaa tulevaisuuden näkymää, mutta opin, että ihmisten kokemuksista kertominen muille ihmisille on yhä tärkeää – ja kannattaa kertoessa miettiä, kenen haluaa niitä kuulevan, näkevän tai kokevan ja miten, ja keskittyä siihen. Teknologiset laitteet ja sovellukset ovat kivoja, mutta niistä jokainen ei taivu journalismiin, ja ne, jotka siihen sopivat, kannattaa opetella – ja opetella jatkuvasti uusia. Oli esimerkiksi jännittävää huomata, että

vuoden alussa meille hehkutettiin, miten Snapchat muuttaa journalismin, ja loppuvuodesta sovelluksesta kuuli hädin tuskin puhuttavan. Jatkossakaan jokaisen journalistin ei tarvitse osata menetelmistä ja välineistä jokaista täydellisesti, mutta kaikkien työtä helpottaa, että jokaisella on edes perusymmärrys siitä, miten tehdään lyhyitä uutisvideoita verkkoon, kauanko niiden tekeminen kestää ja millaisia aineksia niissä kannattaa käyttää. En saanut oivallusta siitä, miten journalismilla tehdään rahaa, mutta opin, että sitä ei tehdä, jos ei luoda sisältöä, joka ihmisiä kiinnostaa, eikä sitä tehdä vain tähtäämällä mahdollisimman isoon määrään silmäpareja.

Vuosi Annenbergissa madalsi kaikkia aitoja. Uskallan lähteä kokeilemaan asioita, joita en vielä osaa, ja luotan siihen, että opin kyllä – opinhan vuodessa kirjoittamaan sujuvasti englanniksi, tekemään radiojuttuja, editoimaan videoita ja koodaamaan. Mitään en oppinut täydellisesti, mutta pitkälle vie se, että osaan nyt puhua samaa kieltä niiden kanssa, jotka ovat kussakin hommassa minua parempia – esimerkiksi koodaajien kanssa puhuminen on jatkossa helpompaa, kun ymmärrän HTML:n, CSS:n ja JavaScriptin perusteet.

Lisäksi palaan kotiin kourallisen läheisiä ystäviä rikkaampana. Ystävystyminen eri kulttuureista tulevien ihmisten kanssa on tehnyt vähemmän kyyniseksi ja paljon avoimemmaksi. Specialized Journalism -ohjelman kaltaisesta rutistuksesta ei selviä, jos rinnalla ei ole ihmisiä, joiden kanssa jakaa kokemus. Asioita kannattaa ehdottomasti jakaa myös koulun ulkopuolella. Me järjestimme koulukavereiden kanssa illanistujaisia ja kävimme yhdessä rannalla – sain jopa kanadalaisen ystäväni innostumaan vesijuoksusta – eikä koppani olisi kestänyt ilman yhteistä rentoutumista. Opin yhtä paljon koulukavereiltani kuin professoreiltanikin, ja ymmärsin, että haluan olla jatkossa yhtä innostava kuin tapaamani ihmiset: yhä suomalaisittain suunnitelmallinen ja järjestelmällinen, mutta kalifornialaisittain avoin uusille ideoille.